

потрібно внести зміни до ст. 24 КУпАП щодо відповідальності юридичної особи да й самого керівника, тобто позбавлення права займатись підприємницькою діяльністю на певний строк, в залежності від спучення суспільної небезпеки вчиненого адміністративного правопорушення.

Список використаних джерел

1. Кротюк В. Фінансові санкції та адміністративна відповідальність: проблема співвідношення / В. Кротюк, А. Іоффе, Д. Лук'янець // Право України. – 2000. – № 5. – С. 29–33.
2. Герасименко Є. С. Питання реформування інституту адміністративної відповідальності: автореф. дис. на здобуття наук ступеня канд. юр. наук: 12.00.07 / Герасименко Є. С. ; Київський національний університет імені Тараса Шевченка. – К., 2000. – 21 с.
3. Стефанюк В. Інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб: проблеми теорії та практики / В. Стефанюк, І. Голосніченко, М. Михеєнко // Право України. – 1999. – № 9. – С. 6–9.

Відмінність воєнізованих органів поліції від цивільних

Білик В.М., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративної діяльності НАВС

Шутенко Л.Л., головний спеціаліст управління муніципального розвитку Житомирської міської ради, здобувач кафедри цивільного права і процесу НАВС

За обсягом державно-владних повноважень органи поліції можуть бути поділені на повновладні та обмежено-владні. До першої групи належать органи, які володіють повнотою поліцейських повноважень і можуть застосовувати такі гострі поліцейські заходи, як затримання громадян і вживання в установленому порядку фізичної сили, спеціальних засобів і вогнепальної зброї.

До обмежено-владних органів поліції належать суб'єкти поліцейської діяльності, які не мають повноважень на затримання і застосування вогнепальної зброї. Це – органи, що мають «усічену» поліцейську компетенцію. До таких органів переважно належать цивільні поліцейські структури: органи, установи та заклади державної санітарно-епідеміологічної служби, органи державного сільського технічного нагляду тощо.

У системі суб'єктів поліцейської діяльності є група органів виконавчої влади, що не являються органами поліції, які здійснюють державне управління (фінансами, освітою, охороною здоров'я, економікою тощо), але наділені окремими повноваженнями поліцейського характеру: правом здійснювати у межах своєї компетенції ліцензійно-дозвільну і реєстраційно-дозвільну діяльність. Так, Міністерство охорони здоров'я України проводить ліцензування певних видів діяльності (наприклад, з виробництва й оптової реалізації лікарських засобів) і державну реєстрацію потенційно небезпечних з медичної точки зору речовин [1]. До цього списку установ належать Національний банк України, який у своїй діяльності застосовує заходи поліцейського характеру: здійснює банківський (адміністративний) нагляд за роботою кредитних організацій, накладає штрафи, вводить заборони на здійснення кредитною організацією окремих банківських операцій, відкликає ліцензію тощо [2]. Наприклад, у ст. 234-3 КУпАП зазначено, що Національний банк України розглядає справи про адміністративні правопорушення, пов'язані з порушенням порядку здійснення операцій з електронними грошима (стаття 163-14), порушенням банківського законодавства, нормативно-

правових актів Національного банку України або здійсненням ризикових операцій, які загрожують інтересам вкладників чи інших кредиторів банку (стаття 166-5), порушенням порядку припинення юридичної особи (частини третя, четверта статті 166-6), порушенням законів України та нормативно-правових актів Національного банку України щодо здійснення нагляду (оверсайту) платіжних систем (стаття 166-20) [3].

Органи поліції за характером субординації і видами дисциплінарної відповідальності їх працівників поділяються на цивільні і воєнізовані. Наприклад, органи, установи та заклади державної санітарно-епідеміологічної служби й органи Антимонопольного комітету належать до цивільних суб'єктів поліцейської діяльності, а органи Міністерства внутрішніх справ та Служби безпеки України – до воєнізованих.

Проте історично склалося так, що переважно суб'єкти поліцейської діяльності є воєнізованими структурами. Застосування адміністративного і кримінально-процесуального примусу, спеціальних засобів і вогнепальної зброї вимагають найчастіше військової структури органів поліції.

І дійсно, воєнізовані органи поліції відрізняються від цивільних цілим рядом особливостей. По-перше, у службовців воєнізованих органів поліції встановлена єдина форма одягу, є спеціальні звання, знаки відмінності (погони) та інші зовнішні атрибути. Формений одяг працівників воєнізованих органів поліції є не тільки «засобом контролю суспільства за її діями», але також як внутрішній регулятор, що примушує носія форменого одягу постійно контролювати власну поведінку. По-друге, воєнізовані органи поліції відрізняються особливою субординацією працівників, суворішою дисципліною, регламентованою Статутами. Державні службовці цих органів несуть дисциплінарну відповідальність за статутами, адміністративну і матеріальну – в особливому порядку. По-третє, працівники воєнізованих органів поліції здійснюють свою службову діяльність нерідко в умовах ризику для життя і здоров'я, причому у багатьох випадках – із зброєю в руках. Це стосується працівників міліції, Служби безпеки України, Державної митної служби України, Державної прикордонної служби України, органів і установ Державної пенітенціарної служби.

Список використаних джерел:

1. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України від 01 черв. 2000 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
2. Про Національний банк України : Закон України від 20 трав. 1999 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07 груд. 1984 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>.

Органи внутрішніх справ як суб'єкт реалізації Закону України «Про безоплатну правову допомогу»

Панковська М.Р. кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем громадської безпеки НАВС

Органи внутрішніх справ як один із суб'єктів реалізації права на безоплатну правову допомогу, відповідно до ст. 5 Закону України «Про міліцію»:

– забезпечує затриманим та заарештованим (взятим під варту) особам з моменту затримання або арешту (взяття під варту) право захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника, у тому числі